

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΥΩΠΙΑ ΤΩΝ «ΗΓΕΤΩΝ» ΜΑΣ

Οι ηγέτες της Κύπρου δεν μαθαίνουν. Δεν διδάσκονται. Βολεύονται φλυαρώντας και παραμυθιάζοντας τους πολίτες με συνθήματα για επανένωση, συνομιλίες «από εκεί που μείναμε (πριν από 7 χρόνια) στο Crans Montana». Ή εκφοβίζουν τους με «καλοκαιρινά τσουνάμια», «τελευταίες ευκαιρίες», επικαλούμενοι τη διάτρητη ενότητα και εκλιπαρώντας την κατοχική Τουρκία να... σεβαστεί το Διεθνές Δίκαιο και να... αποδώσει στους Κυπρίους τα ανθρώπινα δικαιώματά τους.

Πρόκειται για διαχρονική πολιτική παράνοια, που συνιστά case study για διδακτορικούς φοιτητές. Να πούμε, συνεπώς, τα πράγματα ωμά επειδή, την περ. Δευτέρα, μαύρη ημέρα του πραξικοπήματος της χούντας κατά του Μακαρίου, πλεόνασαν ξανά οι αγωνιστικές φλυαρίες και οι αντιστασιακές πομφόλυγες, αντί της βροντερής σιωπής στη μνήμη όσων έπεσαν στις 15/7/1974 και όσων θυσιάστηκαν κατά την τουρκική εισβολή.

Στις 30/11-1/12/1974 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα σύσκεψη της ελλαδικής, υπό τον Καραμανλή, ηγεσίας με την κυπριακή, υπό τον Μακάριο. Εκεί αποφασίστηκε η υιοθέτηση της δικοινοτικής ομοσπονδίας ως δήθεν «αδήριτης ανάγκης». Είχε προηγηθεί η ομιλία του Γλ. Κληρίδη στην γκαλερί «Αργώ» (4/11/1974), κατά την οποία εισηγήθηκε την ομοσπονδία ως τη μόνη εφικτή λύση.

Τον Αύγουστο του 1974, μετά τη δεύτερη τουρκική εισβολή, ο κατοχικός Ντενκτάς είχε προτείνει την αγγλικής έμπνευσης πρόταση για ομοσπονδία, όπως την εννοούσαν ασφαλώς οι Τούρκοι. Στις 12/2/1977, ο Μακάριος, διεθνώς αναγνωρισμένος Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, αυτοϋποβιβάστηκε σε κοινοτάρχη για να συναντηθεί με τον κατοχικό Ντενκτάς και να καταλήξουν σε κοινό ανακοινωθέν, διά του οποίου επεζητείτο, μεταξύ άλλων, «μια ανεξάρτητη, αδέσμευτη, δικοινοτική ομόσπονδη Δημοκρατία».

Η ελληνική πλευρά προέβη στην πιο δραματική όσο και ολέθρια υποχώρηση, που συνιστούσε σοβαρότατο λάθος του Μακαρίου. Με απλά λόγια, υιοθέτησε την θέση ότι, μετά την τουρκική εισβολή και κατοχή του 36% του κυπριακού εδάφους, θα υπάρξει ένα νέο πολιτειακό καθεστώς στη βάση της ομοσπονδίας και της δικαιοσύνης. Ενός κακού, μύρια έπονται. Τον Νοέμβριο 1983 ο Ντενκτάς, κατ' εντολήν της Τουρκίας, ανακήρυξε το κατοχικό ψευδοκράτος. Ήταν μια κλασική ευκαιρία αλλαγής στρατηγικής από την ελληνική πλευρά.

Ο Σπ. Κυπριανού έμεινε αγκιστρωμένος στη συλλογή ψηφισμάτων χωρίς αντίκρισμα. Στις 10/4/1992 (επί προεδρίας Βασιλείου), το ψήφισμα 750 καθιέρωσε «μια δικαιοσύνη και διζωνική ομοσπονδία». Τον Νοέμβριο του 2002, ο τότε ΓΓ του ΟΗΕ, Ανάν, υπέβαλε το ομώνυμο σχέδιό του για επίλυση του Κυπριακού. Επρόκειτο για μια πολιτική τερατολογία που, αν γινόταν αποδεκτή, θα παρέδιδε την Κύπρο αύτανδρη σε μια νέα τουρκοκρατία.

Κληρίδης, Αναστασιάδης, Χριστόφιας και ένας εσμός γνωστών Αναν-ιστών επιχείρησαν να το μπήξουν στον κυπριακό Ελληνισμό. Ευτυχώς, το 76% το απέρριψε και διέσωσε την Κυπριακή Δημοκρατία. Θα ανέμενε κανείς πως η απόρριψη του σχεδίου και όλων των ελληνικών υποχωρήσεων θα αξιοποιείτο από τους ηγέτες της Κύπρου. Ο Κληρίδης, ένδακρυς και ορκίζόμενος στο ιερό Ευαγγέλιο, ευχόταν να πεθάνει παρά να δει το σχέδιο να απορρίπτεται.

Ο Τάσσος Παπαδόπουλος, που είχε καλέσει τους Έλληνες να πουν ένα βροντερό ΟΧΙ, χαρακτήριζε ως «εκτός πραγματικότητας» όσους επέμεναν ότι το σχέδιο Ανάν είναι νεκρό. Στις 8/7/2006, τσιμέντωσε το σχέδιο και τη διζωνική με κοινό ανακοινωθέν με τον κατοχικό Ταλάτ. Ο Αναστασιάδης δεν υστέρησε του Τάσσου και του Χριστόφια στην υλοποίηση προνοιών του σχεδίου Ανάν, μέχρι το ναυάγιο του Crans Montana, τον Ιούνιο 2017.

Τι έπραξαν οι Τούρκοι; Με την ενεργό υποστήριξη των Εγγλέζων ενθουλάκωσαν, από τον Αύγουστο του 1974 μέχρι και το 2017, όλες τις υποχωρήσεις που η ελληνική πλευρά έκανε για να δελεάσει, να κατευνάσει και να εξευμενίσει το τουρκικό θηρίο. Τι έδωσαν σε αντάλλαγμα; Υποσχέσεις που δεν τήρησαν ή ευθύς αναίρεσαν. Γιατί, λοιπόν, μετά από 50 χρόνια συνομιλιών, υποχωρήσεων της ελληνικής

πλευράς, κατευνασμού της Τουρκίας, βρισκόμαστε στα πρόθυρα τουρκοποίησης της Κύπρου; Οι λόγοι είναι πολλοί:

Πρώτον, από το 1956 η Τουρκία είχε θέσει ως μακροχρόνιο στόχο της, την επανάκτηση της Κύπρου. Οι δύο εκθέσεις Νιχάτ Ερίμ προσδιόρισαν επακριβώς τις επιδιώξεις της.

Δεύτερον, δι' εκθέσεως της ΜΙΤ και με το «Στρατηγικό Βάθος» του Νταβούτογλου, η Τουρκία βροντοφωνάζει ότι η Κύπρος είναι πολύτιμη για τις νεο-Οθωμανικές φιλοδοξίες της ως περιφερειακής και παγκόσμιας δύναμης.

Τρίτον, δεν θέλει ομοσπονδία, διχοτόμηση ή δύο κράτη.

Απαιτεί και μεθοδεύει να κατακτήσει ΟΛΟΚΛΗΡΗ την Κύπρο.

Τέταρτον, παραβιάζει ατιμώρητα το Διεθνές Δίκαιο, τα ανθρώπινα δικαιώματα, τις βασικές ελευθερίες, το κράτος δικαίου και τις δημοκρατικές αρχές και αξίες. Αιχμή της είναι το Ισλάμ και ισχύς της οι Ένοπλες Δυνάμεις της.

Πέμπτον, η Τουρκία σέβεται μόνο τη δύναμη. Αποστρέφεται και εξευτελίζει τον ικέτη και τον γλείφτη. Δεν επιστρέφει ποτέ με την υπογραφή της ό,τι άρπαξε με το σπαθί της.

Ποια έπρεπε να ήταν η πολιτική της Κύπρου, με την ένοπλη, εδώ, υποστήριξη της εγγυήτριας και Μάνας Ελλάδας; Πρώτα η απελευθέρωση δι' όλων των πρόσφορων μέσων, και μετά συνομιλίες από θέσεως ισοζυγίου δυνάμεων. Αντ' αυτού, η Λευκωσία επιδίδεται σε ασταμάτητες υποχωρήσεις για να καλοπιιάσει τον κατακτητή. Ελλάδα και Κύπρος αρνούνται να παραδεχτούν ότι οι συνομιλίες ΑΠΕΤΥΧΑΝ, και αυτό δεν οφείλεται μόνο στην τουρκική αδιαλλαξία και αδιστακτότητα. Αρνούνται να αποδεχτούν ότι η διάσωση της Κύπρου απαιτεί μian άλλη ελληνική στρατηγική μακράς πνοής, για να αντιμετωπιστεί ο τουρκικός εφιάλτης.

Ιδού το εξωφρενικό: Ο Ερντογάν εισέβαλε ξανά στα κατεχόμενα. Χτες, μαύρη μέρα της εισβολής, δέχτηκε τον χαιρετισμό μεγάλης στρατιωτικής παρέλασης. Στη θάλασσα της αγαπημένης μας Κερύνειας έπλεαν 50 πολεμικά σκάφη με επικεφαλής το «Ανατολού», το πρώτο τουρκικό αεροπλανοφόρο, ως εντυπωσιακή, επιθετική επίδειξη ισχύος. Ο Έλληνας Πρωθυπουργός παρέστη σε εκδήλωση καταδίκης της τουρκικής εισβολής. Ανέμελψε τις γνωστές ελληνικές θέσεις, με επιβεβαίωση της σταθερής υποστήριξης στην Κύπρο.

Η Ελλάδα έδωσε όπλα στην Ουκρανία και συστοιχία πυραύλων στη Σαουδική Αραβία. Τι έδωσε στην Κύπρο; Στην ΕΕ καταγγέλλει τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, αλλά σιωπά για την τουρκική κατοχή της ευρωπαϊκής Κύπρου και τη φαρισαϊκή πολιτική δύο μέτρων και δύο σταθμών των εταίρων μας.

Συμπράττει με τον κατακτητή για εκλογή αντιπροσώπου του στον ΟΑΣΕ, διότι νομίζει ότι θα επιλύσει τα Ελληνοτουρκικά, και εγκαταλείπει την Κύπρο. Η Αθήνα αρνείται πεισματικά να καταλάβει το αυτονόητο: Κατάκτηση και τουρκοποίηση της Κύπρου θα σημάνει την αρπαγή του Αιγαίου και της Θράκης. Τι παιχνίδια παίζονται στο κλεινόν άστυ;